

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

HUIZER JEUGD MAAKT KENNIS MET ALBANESE ARMOEDEPROBLEMATIEK:

‘De kinderen hebben een gezicht gekregen, een naam, een heel verhaal en een familie’

Van horen zeggen wisten ze dat er elk jaar een Huizer jongerengroep naar Albanië afreisde, om kennis te maken met het hulpverleningswerk van het Albanië Comité, te helpen bij de VakantieBijbelweek en te assisteren bij een klusproject. Inmiddels zijn Adri-Nelle, Anna, Anne, Benjamin, Emma, Jenneke, Julia, Kim, Leonard, Lidewij, Marthe Loïs, Merel, Reinier en Serge ‘ervaringsdeskundigen’. Aan den lijve hebben ze ondervonden hoe schrijnend de leefomstandigheden zijn van de allerarmsten in de bergdorpen, hoe het goede werk van de Huizer stichting zijn vruchten afwerpt en hoe zijzelf het verschil hebben kunnen maken in het leven van de Albanese families. De jongerenreis

heeft indruk gemaakt, het heeft hun geloof een ander perspectief gegeven en het heeft hen stil doen staan bij de overvloed waarin zij zelf leven in vergelijking met de erbarmelijke situatie waarin Albanese ouders, kinderen en gevangenen hun dagen doorbrengen. We vroegen Merel Wiesenekker (18), Julia Kooij (19), Anna Veerman (18) en Serge Bigot (18) naar hun ervaringen en wat de reis voor hen heeft betekend.

Gesteund door ouders en vriendengroepen, was het uiteindelijk de informatieavond over de jongerenreis die hen deed besluiten zich op te geven.

‘Ik had nog nooit echt vrijwilligerswerk gedaan,’ vertelt

De Huizer jongerengroep heeft het verschil gemaakt in het leven van de Albanese families.

De inwendige mens was goed op de hoogte wanneer er wat gegeten kon worden.

Merel. 'Meestal heb je een 'leuke' vakantie en niet zo'n soort reis. En ik was ook nog nooit in Albanië geweest. Ik wist wel dat het in Europa lag, maar wist niet van de staat van armoede.'

'Toen ik erover las in het Kerkblad, heb ik voor de grap aan tafel gezegd dat ik zou gaan,' vertelt Julia. 'Ik heb er verder met m'n ouders over gesproken en ben met vriendinnen naar de informatieavond gegaan. Ik vond zo'n reis ook wel belangrijk voor een beetje bewustwording.'

Met eigen ogen gezien

Voor Anna was de jongerenreis al een beetje bekend, omdat haar zus twee keer is mee geweest.

'Ik heb veel verhalen gehoord en het leek me leuk om ook een keer mee te gaan. Ik vind het heel fijn om mensen te helpen. En net zoals Julia zegt: het is ook een stukje bewustwording. Je hoort en leest er wel over, maar je moet het toch ook met eigen ogen gezien en ervaren hebben,' vindt Anna.

Het helpen van mensen sprak ook Serge aan om zich bij de groep aan te sluiten.

'Ik ga 'iets sociaals' studeren, dus ik wilde graag weten hoe het er in andere landen aan toegaat,' vertelt hij. 'Bovendien wilde ik 'iets christelijks' doen buiten de KV (KnapenVereniging-red) waar ik naartoe ga. Iets doen vanuit mijn christelijke levensovertuiging.'

Van tevoren hadden ze zich er geen voorstelling van gemaakt wat ze aan zouden kunnen treffen in Albanië.

'Er was wel een programma per dag, maar we wisten niet precies wat we zouden gaan doen en hoelang het zou duren. Wel was er een eetschema,' schieten ze in de lach. De inwendige mens was goed op de hoogte wanneer er wat gegeten zou worden. Veel producten waren meegenomen vanuit Nederland en dankzij de planning wisten de jongelui van tevoren wat ze aan de dis konden verwachten. Maar voor het overige was alles een verrassing. In Albanië moet je namelijk flexibel om kunnen gaan met schema's, omdat zaken nu eenmaal anders lopen dan bij ons in Nederland.

Een verrassing was ook de temperatuur die ver boven de 40 graden uitsteeg, terwijl het in Nederland op dat moment behoorlijk koeltjes was met regen en wind. Maar de Albanië-gangers wenden er snel aan.

'Na een paar dagen voelde 42 graden aan als 25 graden in Nederland,' heeft Julia ervaren.

Hokje naast de schapen

Hun eerste ontmoeting met de Albanese gezinnen was in het voormalige mijnwerkersstadje Zali. Er werden voedselpakketten uitgedeeld, de jongelui werden welkom geheten in de huisjes en ze maakten kennis met de kinderen die ze later ook tijdens de VakantieBijbelweek zouden treffen.

'De mensen waren allemaal heel gastvrij. We kregen snoepjes en zelfs een papiertje om onze zweethoofden af te vegen,' vertelt Anna met een lach. 'En ze waren heel blij met hun voedselpakket.'

'We hebben met de kinderen gespeeld en bellengeblazen met de bellenblazen die we mee hadden gebracht,' vertelt Merel.

'Wat ons opviel toen we in hun huisjes waren? Dat er heel weinig in hun kamer stond,' vertelt Serge. 'De spullen die ze hadden waren op twee handen te tellen.'

'Het waren sowieso kleine kamertjes, waar bedden en de

Bellenblazen met de kinderen.

Bijzondere kerkdienst.

bank voor van alles werd benut,' heeft Merel gezien. 'Het was niet erg opgeruimd en ook vies. Het is heel lastig te bedenken dat er mensen in wonen, zeker grote gezinnen. Toen wij er waren, was het lekker weer en kon je veel buiten leven. Maar in de winter is het allesbehalve ideaal.' 'We zagen de houten constructie van het dak door het plafond heen,' verklaart Anna. 'En in één huisje sliepen de mensen in een hokje naast de schapen.' 'Een kast die er stond, hield eigenlijk het dak tegen,' vult Julia aan. 'In sommige huizen sliepen ze in de keuken. Eigenlijk was zo'n kamertje keuken, huiskamer, slaapkamer en badkamer in één.' 'Je houdt er rekening mee dat het armoedig is, maar je schrikt toch als je het in het echt ziet,' heeft Anna ervaren. 'Ik kan nu nog steeds niet geloven dat ze daar zo leven,' zegt Merel. 'Als je ging slapen, dacht je: "Zij slapen daar ook. In die huisjes"', heeft deze gedachte Julia niet losgelaten.

Kerk in de tijd van Paulus

Op zondag was er een mooie kerkdienst in de plaatselijke kerk met het voormalige zendingsechtpaar Maarten en Gerdine Blom. Tijdens hun uitzending destijds vanuit de Hervormde Gemeente Huizen, heeft het echtpaar als gemeenteplanters een kerk gesticht. De preek en liederen werden in het Albanees, Nederlands en Engels verwoord en gezongen. De Woordverkondiging was een persoonlijk getuigenis van het zendingsgezin en in combinatie met bekende liederen die de jongeren kenden van Generation Praise, was het een bijzondere belevenis.

'Maarten zat er helemaal in en dan met zo'n groep in zo'n kerk... het was heel puur, of zo,' heeft Julia ervaren. 'Het voelde een beetje als een kerk in de tijd van Paulus,'

omschrijft Serge het. 'Een klein gebouwtje, eigenlijk geen kerk, maar een soort huis en iedereen kende elkaar.'

'Het was bijzonder dat mensen die we in zulke slechte leefomstandigheden hadden bezocht, toch konden zeggen: "God is goed", heeft Merel als indrukwekkend beleefd. 'Hun leven is naar ons idee rampzalig.

Op de tweede zondag werd er door pastor Kleant gesproken over het Woord van God en hoe belangrijk het voor deze mensen is. Ik kan me voorstellen dat wanneer je in zo'n situatie zit, je je daar minder zorgen over zou maken, maar meer over hoe je zou kunnen overleven.'

Dans met tante Rita

In de week tussen de twee zondagse kerkdiensten in, was het de beurt aan de VakantieBijbelweek en twee klusprojecten. De jongelui zagen hoe de Albanese kinderen genoten van het vakantiefeestje, zoals zijzelf in hun jeugd ook hadden gedaan. Er werden Bijbelverhalen verteld, knutselwerkjes gedaan, veel spelletjes gespeeld en er was altijd wel tijd voor muziek met een Albanese volksdans.

'De kinderen waren heel erg gelukkig dat wij er waren,' heeft Julia gemerkt. 'Alleen al het er zijn en aandacht geven.'

'En als ze met een kleurplaat naar je toekwamen en je zei: "Wow, so beautiful!", dan zag je ze helemaal stralen,' vertelt Merel. 'Een High Five of een knuffel geven was al voldoende.'

VakantieBijbelweek.

Makkelijk contact met de kinderen.

'Je ziet veel Nederlandse kleren,' heeft Serge gemerkt. 'Oude schoolshirts uit Huizen, shirtjes van de tennisvereniging en de voetbalclub.'

'Hoe we contact met de kinderen maakten? Ze konden beter Engels spreken dan ik had verwacht,' vertelt Anna. 'Je ging er gewoon tussen zitten en dan kwamen ze wel bij je en begonnen handjeklap te doen of een ander spelletje.'

Ook Margreet Visser heeft als coördinator van de jongerenreis gemerkt dat de spreekvaardigheid in het Engels stukken beter is dan een aantal jaren geleden. Er wordt meer aandacht besteed aan Engels op de Albanese scholen en dankzij het KANS-project van het Albanië Comité, kunnen ook kinderen uit de meest arme gezinnen naar school en maken zo kans op een betere toekomst dan hun ouders.

Het klusproject bestond dit jaar uit twee huisjes: van het oudere echtpaar Nole en Fiqu en van 'tante' Rita. Dus werd als grapje geregeld het kinderliedje 'Dans met tante Rita' gezongen om de boel een beetje op te vrolijken. Dan hoorde Rita haar eigen naam en daar had ze enorm veel schik om. Na de dakreparaties aan de huisjes en het schoonmaakwerk, kon de Huizer jeugd aan de slag met kwast en verf. Gerard Broekstra, die samen met zijn vrouw Gerda de jongeren vergezelde tijdens hun reis, zorgde samen met de plaatselijke klusjesman Luli voor diverse reparaties en klussen in de beide woninkjes. Het resultaat mocht er zijn en uit dankbaarheid konden de jongeren heel wat knuffels en mooie woorden in ontvangst nemen. Van dat laatste verstonden ze weliswaar niets, maar overduidelijk was te merken hoe blij Nole, Fiqu en Rita waren.

Veel corruptie

Het bezoek aan twee gevangenis en maakte veel indruk op de jongeren.

'In de gevangenis waar ik ben geweest, zaten mensen die ook mentale problemen hadden,' vertelt Anna. 'Dat was heftiger dan de andere gevangenis. Iedereen schrok ervan. Het zag er een beetje uit als een soort concentratiekamp, zoals je die in films ziet. We hebben 'Amazing Grace' gezongen, 'Omdat Hij Leeft' en 'De Here zegent jou' in drie talen. Toen we kaarten uitdeelden met mooie wensen en Bijbelteksten, reageerden ze met: "Ook voor mij een kaart?"

'In de gevangenis die ik heb bezocht, was het eigenlijk best gezellig,' vertelt Merel. 'Toen we weer weg moesten, hadden we het idee van: "Nu al?" De mensen waren heel dankbaar en maakten grapjes. Er hing een iets luchtiger sfeer dan in de andere gevangenis.'

De jongelui hadden er vooraf geen idee van welke misdaad de gevangenen hadden begaan. Later hoorden ze van een sociaal werker dat een man met wie ze een spelletje hadden gedaan, iemand om het leven had gebracht.

'Maar er was ook een gevangene die een stuur uit iemands auto had gestolen,' weet Julia.

'En sommige mensen zaten vast voor financiële fraude,' vertelt Merel. 'Voor een 'onschuldig' verklaring is een tweede rechtszaak nodig. Een man zat al vijf jaar vast om geld bij elkaar te sparen voor dat papiertje.'

'Er is veel corruptie,' weet Serge. 'Er zitten dus ook mensen vast die toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plek waren. Zij hebben gewoon pech gehad door het corrupte systeem.'

'De gevangenen krijgen alleen eten en sigaretten,' heeft Merel gehoord. 'Een tandenborstel en zeep zijn er niet. Als mensen dat niet voor hen meebrengen, hebben ze pech. Ze hebben ook geen besef van tijd, want er hangt geen klok. "We krijgen te horen wanneer we moeten eten," vertelde een van hen.'

Spelletjes doen.

Er zijn en aandacht geven.

Modderige bende in een flatje

Hun conclusie na ruim anderhalve week Albanië is, dat het een heel ander leven is dan wij hier in Nederland gewend zijn.

‘Er is geen vangnet voor arme gezinnen,’ heeft Julia gemerkt.

‘En het verschil tussen jongens en meisjes is groot,’ zegt Anna.

‘Jongens krijgen bijna geen regels opgelegd en worden heel anders opgevoed dan meisjes,’ is ook Serge opgevallen.

‘Meisjes moeten de huishouding doen en het gezin onderhouden,’ weet Julia.

‘Tot een jaar of zeven zijn het allemaal nog kinderen,’ legt Merel uit. ‘Maar daarna beginnen jongens zich ‘machó’ te gedragen. Als we gingen voetballen, werden meisjes van het veld gestuurd met: “Out! No girls!”. En als ik iets vroeg, werd er niet gereageerd. Maar als een jongen het vroeg, wel. Opvallend was, dat de kinderen tijdens de VakantieBijbelweek hele normale kinderen leken die lekker willen spelen, net als de kinderen hier. Maar als ze weer naar huis gaan, zitten ze vast en bepaalt de armoede hun leven. Daar kunnen ze niks aan doen, maar ze zijn ontzettend achtergesteld.’

Klusproject.

‘Bijzonder was, dat hoe weinig ze ook hadden, ze toch zo gastvrij waren,’ is Julia opgevallen. ‘Je kunt niet zeggen dat het een leuke reis was die we hebben gemaakt, maar het was wel heel indrukwekkend. Mensonterend wat we hebben gezien, niet voor te stellen dat zo iets bestaat. Toen we weer thuis waren, stuurde Anne-Lise een bericht dat het slecht weer was met regen en onweer. Al die kinderen zitten daar in een huisje zonder glas in het raam, in een modderige bende in een flatje.

‘Omdat je ze hebt gezien, kun je je speciale kinderen voorstellen. Omdat je ze nu kent,’ vertelt Merel. ‘De kinderen hebben een gezicht voor je gekregen, een naam, een heel verhaal met broertjes, zusjes en een hele familie. Ik zou me doodschamen om hen te vertellen hoe ik leef, met zulke mooie spullen, in zo’n huis en dat ik straks weer ga studeren. Ik moet me veel minder druk maken over al die dingen hier. Het klinkt cliché, maar dat ik daarvoor nou zo’n reis moest maken...’

‘Ik had dat gevoel ook al toen wij daar nog waren,’ bekent Anna. ‘Toen de kinderen weer naar huis gingen en wij zoveel eten in de koelkast hadden en zij thuis alles weer moesten verdelen.’

‘En dat ze woningen hebben zonder deuren of ramen, maar alleen gaten in de muren...’ zegt Merel.

De mooie kaarten die werden uitgedeeld in beide gevangenissen, lagen al een poosje te wachten in het magazijn van het Albanië Comité op een goede bestemming. Een creatieve dame had destijds via Facebook laten weten dat ze het leuk vond om kaarten te maken met daarop bemoedigende Bijbelteksten. Of de stichting daar belangstelling voor had... Belangstelling was er zeker, alleen nog niet echt een geschikt doel om ze uit te delen. Totdat bleek dat de Huizer jongerengroep twee gevangenissen zou bezoeken, waar de kaarten blijde gezichten en dankbaarheid opleverden bij de gevangenen.

‘...vensters met alleen kozijnen, zonder glas erin,’ verduidelijkt Julia. ‘De badkamer is een gat in de grond en de douche een kraantje dat druppelt boven een emmer.’ ‘We hebben kinderen gezien die helemaal verbrand waren, met blaren op hun schouders. Want ze hebben geen zonnebrand,’ vertelt Merel.

Dankbaarheid

Al was het dit keer een grote groep met veertien jongeren (vorige jaar was het een groepje van drie), toch leefde sterk het gevoel één groep te zijn waarbinnen veel gedeeld kon worden. Elke avond werd geluisterd naar ‘De tien minuten met Gerda’ van Gerda Broekstra, waarna er in groepjes verder werd doorgepraat over geloofsthema’s en hun belevenissen. Er was veel om over te praten en over na te denken.

‘Sommige mensen weten zulke mooie dingen te zeggen,’ vindt Julia. ‘Het is mooi om meer de diepte in te gaan met je geloof.’

‘Iedereen was vol van geloof,’ heeft Merel ervaren. ‘Je hebt wel eens het idee dat niemand er meer mee bezig is. Of er maar weinig mensen echt geloven. Mooi, dat je met zoveel gelovige jongeren bij elkaar kunt zijn en je geloof kan delen.’

Waar gaan ze beslist iets mee doen naar aanleiding van de jongerenreis?

‘Ik zal er meer op letten als het Albanië Comité voorbijkomt,’ zegt Serge. ‘Met meer interesse volgen wat ze doen.’

‘Ik wist niet dat er zoveel door hen werd gedaan,’ bekent Merel.

‘Eén van de eerste dingen die ik tegen m’n ouders zei toen ik thuiskwam was, dat ik nog eens naar zoiets toe wil gaan,’ zegt Julia. ‘Zo’n week met een groep voor een goed doel wil ik nog wel een keer meemaken.’

‘Dankbaarheid,’ zegt Anna. ‘Dat je met iets heel kleins mensen blij kunt maken, terwijl het voor jezelf niet heel veel moeite kost.’

ANNE-LISE IS DANKBAAR VOOR WAARDEVOLLE MOMENTEN MET HUIZER JONGERENGROEP:

‘Jullie hebben het verschil gemaakt’

‘En dan is het stil in Mushqeta. Ik zit met een kop koffie op mijn veranda en kijk uit op ons gastenverblijf, de plek waar de afgelopen elf dagen de jongerengroep uit Huizen bivakkeerde. Het ziet er verlaten uit. Mijn gedachten gaan terug naar de eerste dag dat de groep kennismakte met Albanië. Een enthousiaste groep van veertien jongeren die samen de uitdaging

aangingen om ons te komen helpen met de VakantieBijbelweek en het renoveren van een paar huisjes. Een groep jongeren uit vier verschillende kerken die elkaar wel kenden, maar ook weer niet. Ik verbaasde mij hoe snel deze groep zich mengde en eigenlijk vanaf dag één een hechte groep vormde. Niemand viel erbuiten en iedereen toonde respect naar elkaar toe. We hebben samen ontzettend veel gedaan. Belangstellenden hebben de jongerengroep kunnen volgen op Facebook en Instagram. De VakantieBijbelweek was fantastisch. Ruim 100 kinderen kwamen naar ons toe om verhalen uit de Bijbel te horen, samen te zingen, te knutselen en spelletjes te doen. De kinderen leerden waardevolle lessen over geloof, hoop en liefde. Alle kinderen zochten verbinding en vriendschap naar de jongeren toe.

Het klussen in de huisjes viel niet mee en was behoorlijk pittig voor iedereen, met temperaturen van meer dan 40 graden. Onder leiding van Gerard en klusjesman Luli

werden de huisjes ware pareltjes. Er werd geschilderd en er kwamen nieuwe deuren, ramen en een nieuw keukentje in. Wat waren Rita, Nole en Fiqu blij en dankbaar met hun opgeknapte woninkjes. Zondag hebben we afscheid genomen van de bewoners van de beide huisjes. Rita pinkte een paar traantjes weg en zei: ‘Ik ga jullie zo missen’. En zo hebben onze jongeren het verschil gemaakt: oude kapotte huisjes werden weer frisse woningen.

De jongen in de gestreepte pyama

Op zaterdag zijn we naar Krujë geweest, een beroemd historisch kasteeldorpje in het westen van Albanië. We hebben de oude bazaar bezocht en met elkaar geluncht. ‘s Zondags zijn we naar de kerk geweest en hebben we samen met de muziekgroep ‘Amazing Grace’ gezongen. ‘Genade God, oneindig groot’ was voor allemaal een bijzondere ervaring. Maandag was de laatste dag in Albanië, een indrukwekkende ervaring. We hebben met Fred Westerink, directeur van de

De VakantieBijbelweek was fantastisch.

Ruim 100 kinderen leerden waardevolle lessen over geloof, hoop en liefde.

hoe de gevangenen in Nederland eruitzien, maar dit waren net de kampen uit de Tweede Wereldoorlog. Allemaal mensen achter tralies en handen door de tralies heen.

Heeft er iemand aan mij gedacht?

Iedereen was geëmotioneerd en geraakt door het beeld van al die gevangenen. We werden naar een klein kamertje gebracht waar zo'n 20 gevangenen al op ons zaten te wachten. In deze ruimte hebben we mensen ontmoet die weinig hoop hebben op een betere toekomst. De omstandigheden zijn zwaar en bij sommigen zag je een gevoel van berusting en verdriet in hun ogen. Het contrast met de comfortabele omstandigheden waarin de jongeren zelf leven, was schrijnend. Ondanks de schrijnende omstandigheden wilden de jongeren iets positiefs bijdragen aan het leven van de gevangenen. Ze hebben zichzelf voorgesteld en hebben gezongen voor de gevangenen. Als laatste zongen we 'De zegen van God wens ik jou toe, weet dat Hij jou nooit verlaat' en dit lied raakte mij. Ik vond het heel bijzonder om juist dit lied de gevangenen toe te mogen zingen. Daarna kregen ze iets te drinken met wat lekkers en hebben we spelletjes gedaan. Sommigen deden domino, andere speelden

christelijke organisatie Shkbsh Prison Fellowship Albania, twee gevangenen bezocht. Fred ondersteunt samen met zijn vrouw Wilma gevangenen en hun families met verschillende activiteiten, in samenwerking met vrijwilligers en lokale kerken.

Onze jongeren werden opgedeeld in twee groepen. Eén groep ging naar de gevangenis in Fushë Kruje en de andere groep naar de gevangenis in lezë. Fred had spelletjes en lekkere dingen voor de gevangenen gekocht van het geld dat de jongerengroep had verdiend met diverse acties die ze in Nederland hadden georganiseerd. Ik ging mee met de groep die de gevangenis in Lezë bezocht, dus daar kan ik over vertellen. Toen we bij de gevangenis aankwamen, voelde het alsof we in een totaal andere wereld waren beland. De gevangenis zelf had een sombere uitstraling met hoge muren en prikkeldraad en het voelde alsof we figuranten waren in de film 'De jongen in de gestreepte pyjama' (verfilming naar een boek van de Ierse romanschrijver Joyne Boyne-red). We gingen door een strenge douane en een paar poortjes en mochten niks mee naar binnen nemen dan alleen de gitaar. We moesten verschillende deuren door

en iedere deur ging achter ons op slot. Dat was al een dingetje op zich. We liepen lange gangen door en aan beide kanten van de gangen waren cellen met in iedere cel tien bedden waarin gevangenen lagen. Het waren allemaal mensen met psychische problemen. Ik weet niet

Verhalen uit de Bijbel, samen zingen, knutselen en spelletjes doen.

bingo. Eén van de gevangenen had 'bingo' en begon te juichen en te springen. Hij riep tegen iedereen dat hij gewonnen had. Een prijs kreeg hij niet, maar dat maakte niet uit: hij had gewonnen. En wat waren ze blij met de mooie kaarten, een groet uit Nederland. Eén van de gevangenen was verbaasd en zei: "Is die voor mij? Heeft er iemand aan mij gedacht?" Deze ervaringen waren best pittig voor de groep. Ze verlieten de gevangenis dan ook met een dubbel gevoel. Aan de ene kant waren ze geraakt door de schrijnende omstandigheden, maar aan de andere kant waren ze blij dat ze een klein lichtpuntje hadden kunnen brengen in hun leven. De ervaring in deze Albanese gevangenis liet een diepe indruk achter op de jongeren. Ze realiseerden zich dat er grote verschillen zijn tussen het gevangenisstelsel in Albanië en Nederland.

Potloodjes in Gods hand

En toen was het opeens weer tijd om de koffers te pakken en kwam er een eind aan deze mooie tijd samen. Wij, als Albanië Comité, zijn dankbaar dat we deze groep een kijkje mochten geven in het prachtige werk dat hier nog dagelijks gebeurt. Lieve Adri-Nelle, Anna, Anne, Benjamin, Emma, Jenneke, Julia, Kim, Leonard,

Huisjes werden pareltjes.

Lidewij, Marthe Loïs, Merel, Reinier en Serge ... jullie reis zit erop. Jullie zijn gisteren weer in alle vroegte vertrokken naar Nederland. Een hoofd vol indrukken nemen jullie mee. Jullie hebben gezien hoe mooi Albanië is. De natuur is prachtig en we kunnen ons voorstellen dat toeristen een fantastische vakantie zullen hebben. Maar jullie hebben iets anders gezien. De armoedige woningen die jullie bezocht hebben en de leefomstandigheden van de gezinnen die dankzij voedsel, kleding

en medische hulp het vol kunnen houden. Jullie hebben het verschil gemaakt door twee verwaarloosde huisjes op te knappen. Jullie hebben Nole, Fiqu en Rita in jullie hart gesloten en zij jullie.

Onze dank gaat ook uit naar Gerard die samen met Luli dit mooie klusproject heeft begeleid en met de groep twee prachtige woningen heeft gemaakt.

Gerda, hartelijk dank voor de avondsluiting 'De tien minuten met Gerda' die vaak uitliep tot anderhalf uur. Hier ontstonden mooie gesprekken en waardevolle momenten met een lach en een traan. En niet te vergeten, dank aan Margreet. Jij had de leiding over deze groep en ook met jou waren er mooie momenten die gedeeld werden. Mijn dank daarvoor.

Samen waren we een topteam. We hebben mooie herinneringen gemaakt en mooie geloofsmomenten met elkaar gedeeld. God vraagt ons niet om grote dingen te doen, alleen kleine dingen met grote liefde. We hoeven helemaal niet bijzonder te zijn. Ik kan iets wat jij niet kan en jij kunt iets wat ik niet kan. Samen kunnen we iets moois doen voor God. Samen kunnen we de potloodjes in Gods hand zijn, want Hij schrijft het verhaal!

Anne-Lise

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Laurens Rebel
tel: 06-44850009
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter van der Poel, Dolf Kos en Cees Bout
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter van der Poel
tel: 06-82603916

Iedere maandagavond van 19.00 tot 20.30 uur staan vrijwilligers klaar om kleding en hulpgoederen in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

